

KNJIŽEVNICA MARINA VUJČIĆ NA SAJMU KNJIGE U ISTRI PREDSTAVIT ĆE SVOJU KNJIGU "PITANJE ANATOMIJE"

Leđa su naša okomica, uporište našeg dostojanstva

Postoji i taj tihi element bajke u onome što pišem, jer moji junaci polaze od neke svakodnevne, realne situacije, ali onda im se počne događati nešto literarno, nešto iznad stvarnosti, u što je ugodno povjerovati, kazala je Vujčić

RAZGOVARALA Vanesa BEGIĆ

Marina Vujčić posljednjih godina jedna je od najčitanijih književnica u nas. Na pulskom Sajmu knjige u Istri 7. prosinca u 18 sati predstaviti će svoju novu knjigu "Pitanje anatomije". Bio je to povod da s ovom književnicom porazgovaramo o njezinome stvaralaštvu. Marina Vujčić je vezana uz ove krajeve jer je godinama bila i glasnogovornica brijunskog Kazališta Ulysses.

Neodrživost samoće

- U svega nekoliko godina postali ste jedna od najčitanijih književnica u nas. Vaši romani donose vrlo zanimljivu psihološku prezentaciju likova. Polazeći od naizgled banalnih, svakodnevnih situacija, stvarate zanimljive priče koje se čitaju u dah. Koja je, da je tako nazovemo, "tajna" Vašeg uspjeha?

- Jako sam podozriva prema riječi "uspjeh" i uvijek se iznova iznenadim kad je netko prikači uz moje ime. Ne želim se na nju navikavati niti želim da me iznenadenost prođe - sviđa mi se to čudne koje osjetim svaki put kad mi netko od čitatelja pohvali knjigu. Ne znam u čemu je "tajna". Možda u tome da pišem o tzv. malim ljudima, o sudbinama nevidljivih pojedinaca na marginama života - a budući da su sve naše sudbine u kontekstu društva koje ne mari za pojedince marginalizirane, valjda se ljudi s tim mogu poistovjetiti. Postoji i taj tihi element bajke u onome što pišem, jer moji junaci polaze od neke svakodnevne, realne situacije, ali onda im se počne događati nešto literarno, nešto iznad stvarnosti, u što je ugodno povjerovati.

Odakle ideja da napišete roman čiji su lajtmotiv leđa?

- Možda sve o čemu dovoljno uporno razmišljamo može postati tema. Meni se to dogodilo s leđima. Leđa su naša okomica, uporište našeg dostojanstva, ali i područje našeg tijela za koje su nam potrebni drugi. Roman je "izrastao" iz te činjenice - da ne možemo sami milovati vlastita leđa i da zbog toga postaju neka vrsta podsjetnika na neodrživost samoće. Moji junaci, Veronika Vinter i Florijan Bauer, opredijelili su se za samoću, ali leđa su im

- kroz umjetničku interpretaciju - taj životni izbor demantirala. Čak i najokorjeliji usamljenici morali bi se složiti s time da nije loše imati nekoga tko će ti oprati leđa. Nekoga na koga se možeš i osloniti i nasloniti.

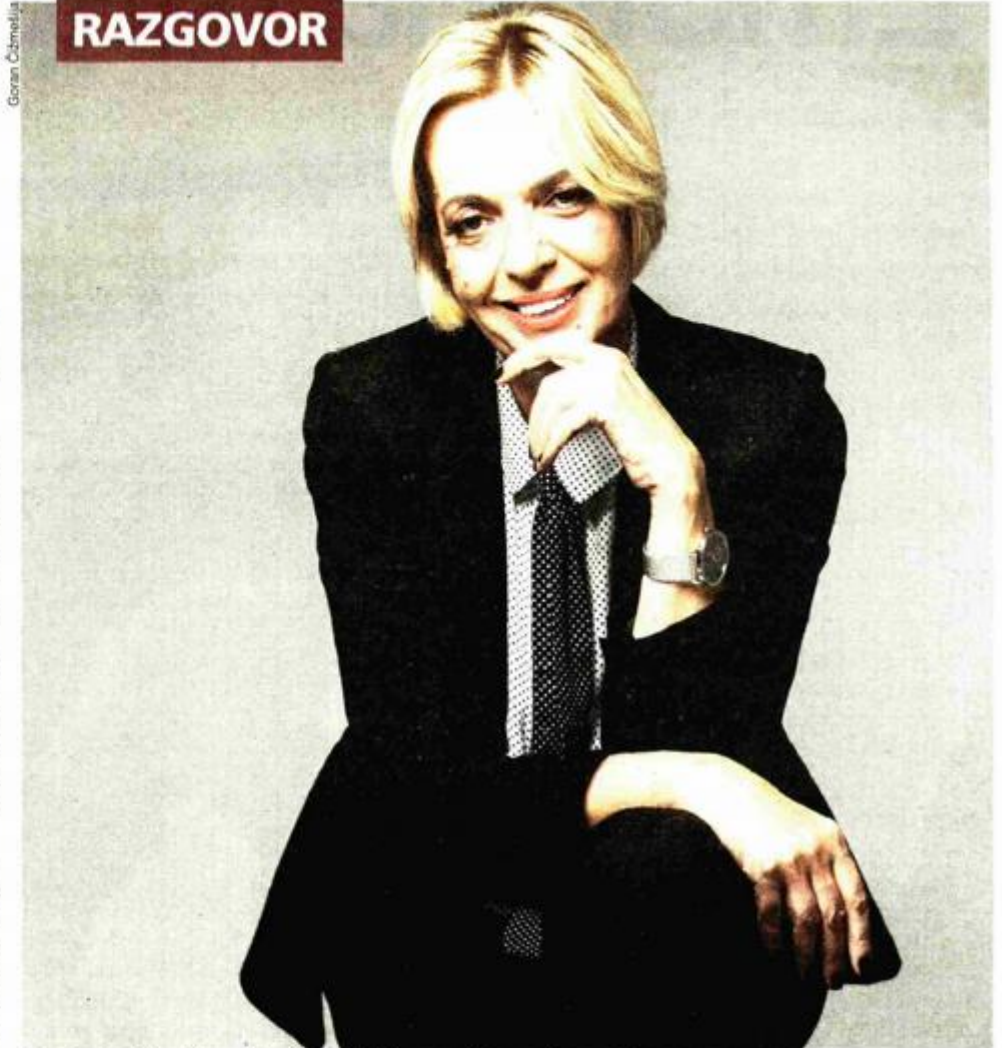
- "Pitanje anatomije" je i više od samoga pitanja anatomije, to je i pitanje filozofije, psihologije. Razvijate li fabulu i portrete likova u hodu ili, kada počinjete pisati, imate već u glavi cijelu fabulu?

- Znam tko su moji junaci kad počinjem pisati, ali ne znam što će mi oni prirediti do kraja romana. I mene je iznenadilo u kojem se smjeru fabula razvijala, ali upravo u tom vlastitom neznanju, koje je na trenutke ravno neznanju čitatelja koji se na svakoj sljedećoj stranici iznenaduje, s vremenom sam počela otkrivati najveći užitek u procesu pisanja. Ne ispadne ni život onako kako smo ga "isplanirali" a kamoli književnost - pa mi se trud planiranja čini posve uzaludnim.

- Čitatelje posebno fasciniraju ljubavne priče prisutne u Vašim knjigama. To nisu klasične ljubavne priče, ali, ipak, kroz cijelu fabulu taj "neki osjećaj" je prisutan u zraku.

- Više su to priče o nedostatku ljubavi. Čini se da je ljubav u mojim romanima prisutna na način da je nema, da junacima nedostaje. Može se i na toj čežnji izgraditi pri-

RAZGOVOR

Marina Vujčić: Zahvaljujući uredničkom poslu spadam među rijetke koji barem mogu reći da žive od književnosti

ča, iako je priča ono što mene u pisanju najmanje zanima. Cijeli moj opus počiva na dva organa u koja voajerski virim kod svojih junaka, a to su mozak i srce.

Odnos s "Božom"

- "Mogla sam to biti ja" i "Susjed" definirane su Vaše najbolje knjige. Vama su sigurno sve te knjige poput djece i teško Vam je odrediti najdražu. No, ipak, postoji li neka koja Vam je posebnija od drugih?

- "Božo" mi je nekako posebno prirastao srcu i čini mi se da ni jedan sljedeći roman nije to promijenio. Vjerojatno se radi o tome da je to roman

kojim sam osjećala da od pisca u pokušaju ili pisca samo po vokaciji postajem pravi pisac - pa prema njemu osjećam neku vrstu zahvalnosti i nježnosti. Autorski me ohrabrio i naveo da povjerujem u to što radim. Iako su neki romani poslije njega odradili veću ulogu u mojoj afirmaciji, "Božo" je puno učinio za moje autorsko samopouzdanje.

- Dugo ste godina radili kao profesorica hrvatskog i književnosti, a sada radite kao spisateljica i urednica u izdavačkoj kući Hena Com. Je li je teško danas živjeti od pisanja i uređivanja?

- Od pisanja se ne može živjeti, i meni uvijek bude ne-

kako tužno kako se s tim mirimo i kako tu nepravednu činjenicu uzimamo zdravo za gotovo. Iza svakog posla koji pisci rade da bi zaradili plaću stoji puno nenapisanih knjiga. Ja, recimo, mogu zaraditi za život uređujući tuđe knjige, ali ne mogu pišući vlastite - ili barem ne dovoljno za preživljavanje. No, bez obzira što je to paradoks, smatram se sretnicom jer sve što radim ostaje na terenu književnosti pa se ne moram na dnevnoj bazi "šaltati" iz svijeta u svijet. Zahvaljujući uredničkom poslu spadam među rijetke koji barem mogu reći da žive od književnosti - ako već ne od pisanja.